

M. A. ULJANOVALLE

9. XI. 02.

Rakas äiti! Jo melko kauan sitten sain kirjeesi, mutta aina vain on jäänyt vastaamatta, ja olen odottanut myös vastausta edelliseen kirjeeseeni. Mitjan vapauttaminen³⁵⁰, josta viime kerralla kirjoitin, että olen siitä varma, tapahuikkin siis jopa pikemmin kuin saatoin odottaa. Olen erittäin iloinen, ettei Anjutan tarvinnut kuljeksia kauan erilaisissa „käräjä”-paikoissa (mikä usein on hyvin ikävää hommaa, ikävämpää kuin istuminen!) ja että hän pääsi sittenkin matkustamaan Markin luo. Kovin pitkään aikaan hänellä ei ollutkaan niin sanoakseni turvakotia, vaan on „vaeltanut” paikasta toiseen.

Mitä hän nyt kirjoittaa? Onko Mark tyytyväinen toimeensa? Onko Mitjalla tienestiä ja eikö hän aio käydä luonanne? Toivottavasti, rakkaani, olet terve?

Mitä meihin tulee, niin elämme entiseen tapaan, pikku hiljaa. Sää on täällä lämmin, sen tapainen kuin meillä elokuussa — kesätakkisillaankin on kuuma (joskin von unten warm angezogen *, ulkomaisissa villapaidoissa). Paikalliseen elämään olen jo sopeutunut aika hyvin ja opiskelen kieltä käytännöllisesti. J. V. on nykyisin terve eikä sairastele kovin usein. Nadja on vähän väsynyt, mutta yleensä voi kuitenkin kohtalaisesti.

Sain tässä eräitä uusia venäläisiä kirjoja, kuten Zheleznovin (Poliittinen taloustiede), mutta en ole ehtinyt lukea. Kun selailin sitä, se ei jostain syystä miellyttänyt minua erikoisemmin. Sanomalehdistä luen pääasiallisesti mosko-

* — lämpimissä alusvaatteissa. *Toim.*

valaisia — kuten ennenkin. Täkäläisiä lehtiä silmäilen lukusalissa.

Miten te yleensä jaksatte tänä talvena?

Syleilen sinua hellästi, rakkaani, kaikille parhaimmat terveiseni.

Sinun V. U.

Lähetetty Lontoosta Samaraan

Julkaistu ensi kerran v. 1929

*„Proletarskaja Revoljutsija”
aikakauslehden 11. numerossa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan
